

mellem Liv og Død, turde vel en Drøftelse af de højeste Spørgsmaal ingenlunde siges at ligge fjernt, og faktisk skyller ogsaa store Bølger af Religiositet over Verden. Jeg maa derfor ganske afvise den Tanke, at det skulde være et ubelejligt Tidspunkt at tage dette Spørgsmaal op paa og føre Striden til Bunds. Og i og for sig er det ogsaa højst mærkeligt at høre en Præst som den højtærede Kultusminister tale saaledes, at det er dog bedst i dette Øjeblik ikke at rejse en Strid: Lad os tage det fredeligt og se at komme ud over denne lille Vanskelighed og saa opsætte den mulige Kirkekamp til bedre Tider. Thi for det religiøst tænkende Menneske er disse Spørgsmaal, hvad man med et kirkeligt Udtryk kalder for en Salighedssag, og jeg beder dog den højtærede Kirkeminister forklare mig, hvorfor noget Menneske skulde have opsat Afgørelsen af sin Salighedssag, indtil det var bekvemt og belejligt for den højtærede Kirkeminister. Nej, Grunden til, at det ikke skulde være tiltalende i dette Øjeblik at optage Kirkekampen, som vi dog ikke undgaar — det ser vi tydeligt nok —, er, at Arboe Rasmussen saa vist ikke er det værd. Han er ikke af den Støbning som Kirkens store Reformatorer lige fra Augustin, Luther og andre, for Danmarks Vedkommende Grundtvig og Søren Kierkegaard. Han staar end ikke Maal med den af ham saa højt beundrede og forgudede Harnack, han er kun en Eftersnakker. Det vilde for mig være noget forargeligt, hvis dette Tilfælde, hvor en Mand dilettantisk havde fusket med nogle bibelkritiske Studier, skulde give Anledning til en saadan Kirkekamp i vort Folk. Der er derfor unægtelig noget tiltalende ved at skabe en saadan lille Lejlighedslov, der ikke aabner Døren paa vid Gab for alle mulige Arboe Rasmussen'er, men isolerer ham, ligesom indkapsler ham, som man i et sundt Lægeme undertiden kan faa indkapslet en eller anden Sygdomsspire, og saa kan alligevel Organismen leve videre. Men selv om dette skulde lykkes, vil jeg ikke skjule min Frygt for, at en saadan lille Lejlighedslov til sin Tid skulde blive benyttet som et Præcedens. Naar Arboe Rasmussen har opnaaet dette, vil med nogen Føje Per, Poul, Christen og Mads, Pastor Per, Pastor Poul, Pastor Christen og Pastor Mads kunne møde op og sige: Hvorfor skal vi ikke ogsaa have Lov til at staa direkte under Kirkeministerens Tilsyn, hvorfor skal alene Arboe Ras-

mussen have denne Særstilling? Der turde derfor sikkert — deri er jeg enig med den ærede første Taler (J. C. Christensen) — være adskilligt at overveje, og dette vil naturligst foregaa i et Udvalg. For os i det konservative Folkeparti vil det unægtelig være det naturligste, om den endelige Behandling af et Spørgsmaal, der om end maaske kun uforvarende kan faa en saa betydelig Rækkevidde og kan drage saa betydningsfulde Konsekvenser efter sig, blev udskudt til den Rigsdag, som træder sammen valgt paa Grundlag af den nye Grundlov, bl. a. ogsaa af den Grund, som det ærede Medlem fra Ringkøbing nævnedes, at da ogsaa Kvinderne vil være med.

Kirkeministeren (Povlsen): Jeg maa tilstaa, at jeg, da jeg hørte det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), sad i en Undren. Jeg undredes egentlig ikke over, hvad det ærede Medlem sagde; jeg forstaar og har hele Tiden forstaaet, at det var Udtryk for det kirkelige Standpunkt, det ærede Medlem indtager. Jeg har altid vidst, at det ærede Medlem staar saa fjernt fra de grundtvigske Frihedskrav paa det kirkelige Omraade, som noget Menneske kan staa, og derfor forstaar jeg saa godt hans Udtalelser som Udtryk for dette hans Standpunkt. Men det, som fyldte mig med Undren, var, at det ærede Medlem kunde sige, at han stod som Ordfører for sit Parti, for Venstre, thi jeg maa tilstaa, at jeg havde troet, at der indenfor Venstre dog var en hel Del, der virkelig havde Berøring med de grundtvigske Frihedsideer, de Frihedsideer, som i sin Tid med saa stor Varme og Styrke blev forfægtede her i denne Sal af afdøde Folketingsmand Harald Holm. Jeg vægrer mig stadig ved at tro, at det, som det ærede Medlem fra Ringkøbing udtalte, virkelig skulde kunne staa som fuldtgyldigt Udtryk for hele hans Parti. Her sidder lige foran mig det ærede Medlem fra Nørre Sundby (Nørgaard), som flere Gange har taget Ordet netop i Tilslutning til de grundtvigske Frihedskrav paa Skolens og Kirkens Omraade. Jeg kan ikke tro andet, end at det ærede Medlem maa føle sig meget ilde berørt ved nu at have som Ordfører det ærede Medlem fra Ringkøbing, saaledes som han førte Ordet her i Dag. Jeg tror, at der ude omkring i Landet endnu lever grundtvigske Frihedskrav. Der blev hentydet til en Udtalelse af Højskoleforstander Begtrup, som gav sin fulde Tilslutning til dette Lovforslag, og jeg kan